

Čís. 7820.

Majitel nákladního automobilu jest oprávněn domáhati se na škůdci náhrady škody, ježto musil zanechatí výdělečné činnosti vzhledem k tomu, že škůdce nedal včas pořídit opravu auta, aniž mu k tomu poskytl potřebné peníze.

(Rozh. ze dne 25. února 1928, Rv I 1121/27.)

Žalobcův nákladní automobil srazil se s nákladním automobilem žalovaného. Automobil žalobcův byl při tom valně poškozen. Žalobou o náhradu škody domáhal se žalobce na žalovaném, by byl uznán povinným jednak uvéstí nákladní automobil žalobcův do předešlého stavu nebo mu nahraditi 9.800 Kč, jednak platiti žalobci na ušlém výdělku měsíčně 6000 Kč po sedm měsíců. Procesní soud první stolice uznal žalovaného povinným uvéstí nákladní automobil žalobcův do předešlého stavu nebo zaplatiti mu 9.800 Kč a nahraditi mu kromě toho ušlý výdělek za třicet dní, v kteréžto době mohl žalobce dáti provéstí opravu automobilu, jinak žalobu zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného, k odvolání žalobce zrušil napadený rozsudek v zamítavé jeho části a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného do potvrzující části rozsudku odvolacího soudu, aniž rekursu žalovaného do zrušovacího usnesení odvolacího soudu.

Důvody:

Zrušovací usnesení odvolacího soudu napadá žalovaná strana proto, že prý pro tento postup nebylo ve spisech podkladu; mohl prý odvolací soud již na základě žalobcova odvolání pro nedostatek příčinné souvislosti mezi činem šoféra Karla N-a škodu způsobivším a uplatňovaným nárokem žalobu i co do částky 22.920 Kč zamítnouti, dále proto, že nařídil doplnění řízení v takovém směru, v jakém nebylo ani stranou samou navrhováno, a požadované doplnění z valné části vyplývá již ze spisů procesních. Tyto námitky jsou liché. Žalovaná strana je mylného názoru, že tu jde toliko o otázku příčinné souvislosti mezi zaviněním šoféra Karla N-a a škodou, kterou utrpěl žalobce tím, že nemohl provozovati obvyklou výdělečnou činnost, po případě o otázku příčinné souvislosti mezi nedostatkem peněžních prostředků na straně žalobce a touto škodou. Odvolací soud správně uznal, že žalobce opírá svůj náhradní nárok, týkající se toho, že výdělečné činnosti musil zanechatí, o zavinění žalované strany, pozůstávající v tom, že nedala včas opravu auta pořídití, nebo že neposkytla mu částky postačující k pořízení opravy auta, a že tedy nutno řešiti otázku, zda nastalo na straně žalované vzhledem k tomu, že přímo odepřela náhradu škody a až do vynešení rozsudku ve stolici první náhrady neposkytla, zaviněné prodlení v plnění závazku,

uvéstí auto v předešlý stav anebo poskytnouti postačující peníz k pořízení opravy auta a zda tento průtah žalované strany činí ji zodpovědnou za škodu průtahem tím žalobci způsobenou a to zcela nebo z části, a zda snad nestihá i žalobce samého zavinění (§§ 1295, 1304 obč. zák.). Procesní soud, jenž dal se vésti úvahou, že schází příčinná souvislost mezi zaviněním šoféra Karla N-a a skutečností, že žalobce nemohl po dobu pěti měsíců prováděti výdělečnou činnost, pokud se týče, že nemá peněz na opravu auta a že proto není opodstatněn žalobní nárok na náhradu dalšího ušlého výdělku, nezabýval se s těmito otázkami, nevzal na přetřes skutkové okolnosti žalobcem tvrzené a nabídnuté důkazy provedl jen částečně, čímž se stalo, že jednání v tomto směru zůstalo neúplným. Seznal-li odvolací soud tuto vadu a nepokládá-li věc ohledně náhrady ušlého výdělku na dobu dalších pěti měsíců v uvedeném směru za zralou k novému jednání a rozhodnutí procesnímu soudu, nelze v tom spatřiti nesprávné právní posouzení věci. Nelze odvolací soud donutiti k tomu, by vydal rozhodnutí na nedostatečném proň skutkovém ději.

Zbývá ještě námitka, že nebylo přičítati šoféru Karlu N-ovi hrubé zavinění a že v důsledku toho žalovaná strana neměla býti uznána povinnou ze škody. Leč tato námitka jest naprosto bezpředmětná. Jak nižší soudy, tak strany přehlížejí, že tu vůbec nejde o náhradu ušlého zisku, nýbrž o náhradu pozitivní škody, to jest náhradu ušlého výdělku a nezáleží tedy na tom, zda lze spatřiti v jednání šoféra Karla N-a zavinění hrubé, či zavinění mírnějšího stupně, když žalobce nedomáhá se než náhrady této způsobené škody. Z té však jest žalovaný práv podle ustanovení § 8 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Čís. 7821.

Nebyl-li v rozvrhovém řízení tomu, kdož byl s odporem poukázán na pořad práva, upírán nedostatek oprávnění k odporu, a poukaz odporovatele na pořad práva nabyl právní moci, nelze již v napotomním odporovém sporu uplatňovati nedostatek aktivního oprávnění odporovatele ku sporu.

(Rozh. ze dne 1. března 1928, R I 54/28.)

V rozvrhovém řízení nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost byli žalobci s odporem proti příkázání pohledávek poukázáni na pořad práva. Žalobu jich procesní soud prvního státního soudu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Soud odvolací nemůže sdíleti právní názor prvního soudce, na jehož základě žalobu zamítl. Podle § 213 ex. ř. při rozvrhu nejvyššího podání pozdější hypotekární věřitel může podat odpor proti tomu, by bylo přihlíženo k pohledávce předcházejícího hypotekárního věřitele, též co do výše požadované jistiny a vedlejších poplatků. Podle §§ 231, 232 a 233 ex. ř. jest o odporu rozhodnuto rozsudkem, kterýžto rozsudek účinkuje též proti povinnému. Podle názoru odvolacího soudu